

ΕΤΟΣ Α'

ΑΡΙΘΜ. 48

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΛΕΠΤ. 10

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΛΕΠΤ. 10

Τιμή συνδρομής διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα καθ' ἔτος. Διευθύνσεις τῆς ἑφημερίδος κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 21 Δεκεμβρίου 1875.

ΤΡΙΑΝΔΡΟΛΟΓΙΟΝ

Α. Κουμουνδοῦρος.

Οὕτω πενέγαθος ὦν ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἤθελεν εἶναι βεβαίως ὁ ἄριστος κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ὕψι- λίου, ἂν ἦτο καὶ παντοδύναμος.

Λέγοντες παντοδύναμος δὲν ἐνοοῦμεν ἔχων τὴν ἀδειαν νὰ διαθέτῃ εἰς ἀγαθοεργίας τὴν πτωχὴν πρόσδοτον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ νὰ διατάσῃ εἰς τοὺς κλασσικοὺς ἡμῶν βύα- κας νὰ κυλίωσι γάλα ἀντὶ ὕδατος, τὰς πύλας νὰ πα- ρέχωσιν ἄρτοκάρπους καὶ τοὺς στάχεις νὰ ὠριμάζωσιν ἄνευ ἰδρώτος.

Πολλάκις ἐφαντάσθημεν τὸν ἡμέτερον πρωθυπουργὸν φέ- ροντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀντὶ τοῦ φραγκικοῦ κυλίνδρου τὸν στέφανον τοῦ μεγάλου Πανός, καὶ προσκαλοῦντα πάντας τοὺς γηγενεῖς εἰς διηνεκὲς συμπόσιον, ἐν ᾧ οἱ πολιτικοὶ αὐτοῦ ἀντίπαλοι καὶ οἱ ὑβρίσαντες ἢ ὀπωσθήποτε λυπή- σαντες αὐτὸν κατεῖχον τὰς καλλιτέρας θέσεις καὶ ἐλάμ- βανον διπλὴν μερίδα ὡς οἱ ἥρωες τοῦ Ὀμήρου.

Ἄλλοτε πάλιν εἶδαμεν αὐτὸν ἐν ὄνειρῳ μεταμορφώμε- νον εἰς γυναῖκα, τὴν καλὴν Ἐρσείαν Ἀρτέμιδα, σφιγγούσαν τοὺς ἑκατὸν αὐτῆς μαστοὺς καὶ γαλουχοῦσαν ὀλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἄν δὲ ἀπὸ μυθολογικοῦ μετετρέπετο τὸ ὄνειρον ἡμῶν εἰς χριστιανικόν, ἐβλέπομεν τὸν κ. Κουμουνδοῦρον φέροντα κουκούλιον ἐλεοδότου μεσαιωνικοῦ τινος κοινοβίου, ἰστά- μενον περὶ δυσμᾶς ἡλίου παρὰ τὴν πόλιν τῆς Μονῆς, καὶ διανέμοντα ἀκουράστως διὰ γιγαντιαίου κοχλιαρίου τὸ

περιεχόμενον τῆς ἐλεήμονος χύτρας εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν συνωθουμένους χωλοὺς, ἐλεφαντιῶντας, Παγκράτας, φαυ- λοβίους, Θεοδώρους, βλάκας καὶ Τζιβανοπούλους.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν διήρκει τὸ ὄνειρον, κατὰ τὸ ὅποιον ἐγαλοῦρόν οἱ ποταμοὶ καὶ ἐχρῶσιζον ἀκαλλιέργητοι οἱ στάχεις, μικρὰ ἐφαίνετο ἡμῖν ἡ ζημία ἂν ἀπέσπα ὁ ἡμέ- τερος πρωθυπουργὸς τὸν κ. Τζιβανόπουλον ἀπὸ τοῦ πα- τρώου ἀρότρου καὶ ἀνεδείκνυεν αὐτὸν καθηγητὴν τῆς ἱστορίας, ἵνα διδάξῃ τὴν νεολαίαν ὅτι σκοπὸς τοῦ ἀερο- στάτου εἶναι «ν' ἀνέλθῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν αἰθέρα, ὅπως ἐξετάσῃ ΒΙΓΓΥΤΕΡΟΝ τὰ οὐράνια συστήματα».* Ὅταν ὁμως ἐξυπνοῦντες ἐσυλλογιζόμεθα ὅτι τὰ ἐννέα δέκατα τῆς Ἑλλάδος εἶναι χέρσος, οἱ δὲ ἡμέτεροι ποταμοὶ ἀντὶ γάλακτος κυλίωσι τὸ μὲν θέρος κονιορτὸν, τὸν δὲ χει- μῶνα μεταβαλλόμενοι εἰς χειμάρρους πνίγουσι τοὺς ἀν- θρώπους δι' ἔλλειψιν γεφυρῶν, τότε τῇ ἀληθείᾳ εὐρίσκο- μεν τὴν δι' ἀεροστάτου ἐγγυτέραν ἐξέτασιν τῶν οὐρανίων συστημάτων ὀπωσοῦν ἀκριβοπληρωθεῖσαν.

Καὶ ἄνευ ὁμως τῆς παντοδυναμίας, ἂν ἄλλην τινα ὑπεράνθρωπον ιδιότητα συνήνου εἰς τὸ πανάγαθον αὐτοῦ ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, τὴν τοῦ πανταχοῦ παρόντος, νομίζο- μεν ὅτι αὕτη ἤθελεν ἀρκέσει πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἔθνους. Ἄφου δὲν δύναται νὰ ἴδῃ δάκρυον χωρὶς νὰ τὸ σπογγίσῃ, οὐδὲ ἀνοικτὸν στόμα χωρὶς νὰ τὸ γεμίσῃ, ἢ πρὸ τῶν δ- φθαλμῶν του ἀκατάπαυστος ὀπτασία λιμοκτονούντων συνταξιούχων καὶ δεκατιζομένων γεωργῶν ἤθελε συγι- νῆσει καὶ αὕτη τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του. Ὑπὸ τὸ κρά- τος τῆς τοιαύτης συγκινήσεως ἤθελεν ἐνθυμηθῆ, ὅτι ἂν οἱ περικυκλῶντες αὐτὸν Τζιβανόπουλοι τοποθετοῦσι τὴν

* Πολιτικῆς Φιλοσοφίας ὑπὸ Σωκράτους, Τζιβανοπόλου ἐν τῷ προλόγῳ Σελ. Ε' στίχ. 26, αὐτολεξεῖ.

ἀκμήν των Φοινίκων εἰς τὸν μεσαιῶνα ἢ προτίθενται νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τοὺς ἀστέρας δι' ἀεροστάτων, αἱ ἐλλείψεις αὐταί, αἱ καθιστώσαι αὐτοὺς λίαν ἀκαταλλήλους καθηγητὰς ἢ καὶ δημοδιδασκάλους, οὐδὲν ὅμως τοὺς ἐμποδίζουσι νὰ κερδίσωσιν ἐντίμως τὸν ἄρτον αὐτῶν διαπρέποντες ὡς ζυλοσχίσται ἢ ἀχθοφόροι.

Ἄλλὰ καὶ ἀπαραλλάκτον ὅπως εἶναι ἂν παραδεχθῶμεν ὡς κάλλιστον κυβερνήτην τὸν κ. Κουμουνδούρον, τὸ σύστημα αὐτοῦ πάλιν ἔχει καὶ διὰ τοὺς ἐξ αὐτοῦ τρεφόμενους τοῦτο τὸ κακόν, ὅτι ἀδύνατον εἶναι ἐπὶ πολὺ νὰ διαρκέσῃ. Ἄν καθημερινῶς προβιβάζονται ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς τάξεως τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὴν τοῦ ἀργοφάγου, ὁ καιρὸς δὲν εἶναι μακρὰν ὅτε οἱ προβιβαζόμενοι θέλουσι συναποθάνει τῆς πείνης μετὰ τῶν πρὶν τρεφόντων αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἐκχερσωθέντων ἀγρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἄδικον βεβαίως ἤθελεν εἶναι ὀλοκλήρον τῆς τοιαύτης καταστάσεως τὴν εὐθύνην νὰ ἐπιβρίψωμεν εἰς τὸν σήμερον πρωθυπουργόν. Ἄλλ' ἂν εἰς τὰς γινομένας κομματικὰς σπατάλας ἔχει ὁ κ. Βούλγαρης τὴν μερίδα τοῦ λύκου, ἡ μερὶς τοῦ λέοντος ἀνήκει ἀναντιρρήτως εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρον.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι εἰς γενικὴν ταύτην διανομὴν ἓνα μόνον ἄνθρωπον ἐλησμόνησεν ὁ κ. Κουμουνδούρος, τὸν ἑαυτὸν του. Ἐνεκα τούτου θαυμάζομεν καὶ ἀγαπῶμεν αὐτὸν ὡς ἰδιώτην ὅση ὅμως καὶ ἂν ἦναι ἡ ἔνεκα τούτου προσωπικὴ ἡμῶν συμπάθεια, βαρὺ ὅπως ὅποτε ἀποβαίνει τὸ θέαμα ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος μεταβαλλομένης εἰς λιβαδιὸν κομματικῆς κτηνοτροφίας.

Τὰ κτήνη του ταῦτα, τὰ νεμόμενα ἀσυνειδήτως καὶ τῆς παρουσίας καὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς τὴν συγκομιδὴν, νομίζομεν ὅτι ἕκαστος ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον νὰ κυνηγήσῃ ὅπου καὶ ἂν τὰ ἀπαντᾷ, μέχρις οὐ ἀναγκασθῶσιν ἢ νὰ ζευγθῶσιν εἰς τὸ ἄροτρον, ἢ ἐπιδαίνοντα τῶν ἀεροστάτων τοῦ κ. Γκιβανοπούλου νὰ ζητήσωσιν οὐ μόνον τὴν «ἐργυτέραν ἐξέτασιν», ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόβασιν εἰς ἄλλα μακρὰν ἡμῶν οὐράνια συστήματα.

Ὅφειλοντες ἤδη νὰ εἰπωμέν τι καὶ περὶ τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν, δι' ὧν ὁ κ. Κουμουνδούρος ἠθέλησε κατὰ καιροῦς νὰ διακρίνῃ τὸ κόμμα αὐτοῦ ἀπὸ τῶν λοιπῶν, εὐρυσκόμεθα εἰς μεγίστην ἀληθῶς ἀμηχανίαν. Ὡς τοῦ ταμείου τὰς θύρας ἀνοίγει εἰς ὄλους τοὺς πεινῶντας, οὕτω καὶ τῆς διανοίας του τὰς ἀγκάλας τείνει προθύμως εἰς πᾶσαν ἰδέαν. Αἱ πεποιθήσεις αὐτοῦ τῆς ἐσπέρας εἶναι τὸ προῖόν τῶν συνδιαλέξεων ἢ ἀναγνώσεων τῆς πρωίας. Ἐπὶ δὲ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ σημαίας τοσαύτας ἤδη ἀνέγραψεν ἀρχὰς «ἀποκέντρῶσιν», «πῦρ καὶ σίδηρον», «ἐκλογικὴν μονοψήφιαν», «ἐπέκτασιν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως», «κατάρτησιν βασιλικῶν προνομίων» καὶ ἄλλα τόσα, ὥστε τὰ συγγεόμενα γράμματα τῶν διαδοχικῶν τούτων ἐπιγραφῶν κατήνησαν ἤδη ν' ἀποτελῶσιν ἀντὶ ἐπιγραφῆς λαβύρινθον γραμμῶν ἄνευ σημασίας.

Τοῦ δὲ «Ἀσμοδαίου» ἡ ἰδέα περὶ τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν τοῦ κ. Κουμουνδούρου εἶναι ἡ ἀκλόουθος. Οἱ Ἄγγλοι ἔν μόνον ἔχουσι ἐθνικὸν φαγητὸν, τὸ ὅποιον πλού-

σιοι καὶ πένητες τρώγουσι καὶ ἀγαπῶσι, τὸ ὅπτιον κρέας πρὸς ἐπίδειξιν ὅμως τοῦ γάλλου μαγείρου των καὶ ἀποφυγὴν τῆς μονοτονίας, στολίζουσι πολλὰς τὰς τραπέζας αὐτῶν καὶ διὰ πλακούντων καὶ καρυκευμάτων προωρισμένων νὰ εὐφραίνωσι μόνους τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἀπαραλλάκτως καὶ ὁ κ. Κουμουνδούρος ἐπιδεικνύει κατὰ καιροῦς εὐρωπαϊκὰς θεωρίας καὶ ἰδέας, κατ' οὐσίαν ὅμως εἰς μίαν μόνην νεοελληνικὴν εἶναι ἀφωσιωμένος ὅσον οἱ Ἄγγλοι εἰς τὸ *brosmif*, τὴν αὐξήσιν τοῦ κόμματος αὐτοῦ δι' ἀγαθοεργῶν.

Τὸ ἀνωτέρω ἐγράψαμεν πεποιθότες ὅτι οὐδὲν ὅμως δύνανται νὰ δυσαρεστήσωσιν ἢ νὰ βλάψωσι τὸν κ. Κουμουνδούρον. Περιηγούμενος τὴν ἄνω Αἴγυπτον ὁ «Ἀσμοδαῖος» ἀπήνησέ ποτε Ἀβυσαίνον ἔχοντα ἡμέρον ἵπποπόταμον ἐν ὑπερηγάπῃ ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ζώου εἶχε ζωγραφίσει ὁ αὐτόχθων κύκλον καὶ ἐγυμνάζετο ἐπ' αὐτοῦ εἰς σκοποβολήν, βέβαιος ὅν ὅτι τὰ βέλη του οὐδένα ἐπροξέουν εἰς αὐτὸ πόνον ἢ ζημίαν.

Πρὸς τοιοῦτον παχύδερμον ἀφομοιοῦμεν οὐχὶ τὸν κ. πρωθυπουργόν, ἀλλὰ τὸ νεοελληνικὸν κοινόν, τὸ ὅπ' οὐδενὸς βέλους ἀγριούμενον ἢ ταραττόμενον. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ παρ' ἡμῖν δημοσιογραφία ἔχει μὲν πολλὰ δυσάρεστα, ἀλλὰ τοῦτο τοῦλάχιστον τὸ καλόν, ὅτι δύναται τις περὶ παντὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς, ἔστω καὶ φίλου του, νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν χωρὶς φόβον νὰ τὸν δυσφημίσῃ.

Θ.

Ὁ κ. Συντάκτης τῆς «Ἐκλεκτικῆς», μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς λέξεις διπλοῦς ρομιοματικὸς γνώμων ἢ διπλῆ ρομιοματικὴ βᾶσις, δι' ὧν μεταφράζεται παρ' ἡμῖν τὸ *double étalon*, προτείνει ἀντ' αὐτῶν τὴν λέξιν *κῆλωρ*, σημαίνουσαν παρὰ τοῖς προγόνοις ἡμῶν τὸν ἄρβενον τῆς φορβάδος ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι, ἂν οὕτως ἔχη, πρέπει νὰ προτιμηθῇ ὡς συνηθεστέρα ἢ λέξις ἐπιβήτωρ.

* *

Ἀγαθὸς πατριώτης ἀναγινώσκων εἰς τερψισταίαν ἐφημερίδα τὴν φράσιν «Ἐσχάτως ἔγεις πάλιν λόγος ἐν Μασσαλίᾳ περὶ τῆς μεταλλευτικῆς ἐταιρίας ὁ «Περικλῆς» ἀνέκραξε μετὰ θυμοῦ, «Αὐτοὶ οἱ Φράγγοι, ἡ παραμικρὰ ληστεία δὲν ἐμπορεῖ νὰ συμβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα» χωρὶς νὰ τὴν μυρισθοῦν καὶ νὰ τὴν τυμπανίσουν. Μὴ δὲν ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὸν Τρόπμαν;»

* *